

ВЛАДИМИР ВЛАДКО
АРГОНАВТИ НА ВСЕЛЕНАТА
ОТКЪС ОТ РОМАНА

Превод от руски: [Неизвестен], 1961

chitanka.info

Астропланът се приближаваше до крайната цел на сложния и труден полет. Изминат е целият дълъг и опасен път в междупланетното пространство. Венера е съвсем близко! Остава само кацването. Но как и къде да се кацне...

Подчинявайки се на притеглянето на Венера, астропланът плавно премина и втората елипса. Трябваше за втори път да се намалява скоростта. А по-нататък?... Риндин чувствуваше, че мислите и надеждите на неговите спътници са насочени към него: именно той, ръководителят на експедицията, трябва да вземе решения, които ще отстранят опасността. Но можеше да се вземе само едно решение...

— Трето намаление на скоростта! — глухо произнесе Ван Лун, като гледаше заедно с Галя перископа.

За броени секунди астропланът прелетя над струпаните сгъстени облаци и отново започна да се отделя от тях. Термометърът показва, че обвивката на корпуса сега е нагрята значително по-малко, отколкото при първите две намалявания на скоростта.

Академик Риндин отбеляза:

— До четвъртото намаляване на скоростта остават два часа и петдесет и четири минути. А тогава...

Какво тогава? Нима спускане, кацване? Къде?... Галя Рижко чувствуваше, че очите ѝ се затварят. Нервното напрежение премина в силна умора не само за нея. Движенията на Сокол и Ван Лун също станаха отпуснати, бавни.

На екрана се виждаше все същото море от облаци, сиво, унило. Но защо е така загрижено лицето на Ван Лун? Защо Вадим Сергеевич нервно подръпва късите си мустачки? Какво се е случило? В каютата е така горещо, даже дланите се овлажняват...

— Вадим Сергеевич, какво става? — смутено попита Галя.

— Завърши четвъртото намаляване на скоростта. Ние се спускаме.

— Спускаме ли се? Къде?

Вместо отговор Сокол само сви рамене. Какво можеше да отговори той, като под астроплана беше все същата гъста пелена от облаци?... Галя едва сега разбра, че през цялото време, додето астропланът летеше по последната елипса, тя е спала. Девојката виновно погледна другарите си. В същия миг чу гласа на Риндин.

— В хамаците^[1], другари! — високо заповяда той. — Веднага.

След минута, минута и половина прозвуча гласът на Сокол:
— Готово, Николай Петрович!

Риндин въздъхна. Той разбираше цялата опасност на положението, в което се намираше астропланът.

По-нататъшното намаляване на скоростта на полета по кръг беше твърде рисковано. Корабът всяка минута можеше да загуби няколкостотин метра и да се забие в облаците. Ако срещне по пътя си висока планина, то...

Академик Риндин решително завъртя лоста на страничната страна на пулта за управление. В централната каюта прозвуча пронизителен тревожен звън: „Внимание!“.

Почти в същия миг тялото на Риндин рязко се наклони напред, като го задържаха само широките предпазни ремъци на креслото. Те се врязаха в тялото му до болка.

Страничните двигатели на крилата на астроплана се завъртяха на 180°, със соплото напред. От тях излизаха нагорещени газове. Взривовете на горивото в тези двигатели изтласкваха корпуса назад, задържаха движението му.

Николай Петрович завъртя по-силно страничния лост. Отново тревожно извъняване и отново рязък тласък. Страничните двигатели направиха още няколко задържащи взрива. Стрелката, която посочваше скоростта, бързо спаднаше. Току-що летяха 6 км в секунда, а сега вече 5... 4... 3. Междупланетният кораб се носеше над самите облаци.

Изведнъж екранът се проясни. Астропланът проби дебелия слой на облаците. Вик на изумление се изтръгна от устата на Галя Рижко: Ето го онова червено, което за миг видя в пролуката между два облака!

Ярочервен килим от буйна растителност покриваше повърхността на Венера. От тук, на височина повече от километър, не можеше да се види какво има долу — трева, храсталаци или дебрите на фантастично обогрени девствени гори. Червеният килим застилаше цялата неравна хълмиста повърхност на планетата. Ето, сребрее се вода... и скали, остри скали, които издигаха нагоре своите върхове...

Колко бързо расте всичко това!...

... Рязък, силен удар разтърси астроплана. Вътре всичко забуча. В каютата падна нещо стъклено и се счупи. Хамакът, в който лежеше Галя Рижко, се обърна надолу и отново я подхвърли нагоре.

Астропланът падна на повърхността на Венера — за щастие не върху скали, а върху гъстите храсталаци на девствена гора.

Дърветата се чупеха под неговата тежест като тънки кибритени клечки. Астропланът със своя корпус ги смачка. Като живо същество той се стремеше да спре движението си. Но съпротивата на дърветата беше слаба, за да задържи огромния кораб, паднал върху полегатия склон.

Върху екрана всичко подскачаше, въртеше се, бързо пробягваше. Астропланът се търкаляше някъде надолу, преобръщайки се и от време на време се удряше о камъните.

Всичко се обърка в изплашеното съзнание на Галя Рижко. Нямаше вече нито горе, нито долу: подът, таванът и стените на каютата се преобръщаха около нея.

Грохотът, звъntenето и глухото бучене не се прекъсваха. Хамакът ту отхвърляше тялото от себе си, ту се прегъваше под неговата тежест. На екрана се мяркаха небе, почва, покрита с чудни плетеници, храсталаци, червени дървета, скали, всичко се носеше в бясно препускане. Галя чу как извика Сокол. И ето астропланът рязко се спря, вибрирайки с целия си корпус. От тази вибрация в главата бучеше оглушително, в съзнанието се натрапваше странна непреодолима умора, тежест като че ли всичко наоколо беше покрито с някакво сиво, непроницаемо одеало...

Галя Рижко не си спомняше повече нищо...

Бледата виолетова светлина се промъкваше през плътното стъкло на илюминатора в централната каюта на астроплана. В полумрака, пред очите на Галя, бавно преминаваха фантастични небесносини, червени и зелени кръгове. Главата я болеше ужасно.

Какво се е случило, защо е така тъмно? Галя си припомняше с голямо усилие. Да, изглежда тогава тя изгуби съзнание. Но нали след това тя видя още нещо. Значи тя е идвала на себе си. Или само така и се е сторило, както, се случва в кошмарен сън?

Не, тя си спомня добре, твърде добре. Така беше: тя отвори очи и странната тишина и спокойствие я поразиха. След буботенето, след ударите и тласъците. Като че ли в каютата тогава беше по-светло. Да, нали Галя се огледа и видя как се чувствуват другарите ѝ. Но тя не успя да види никого.

Погледът ѝ падна върху големия екран. А на него...

Екранът беше осветен, на него се поклащаха червените върхове на чудни огромни растения, приличащи на палми. Палми на Венера! Но Галя не успя да си отговори на този въпрос. Очите и широко се разтвориха от изумление. Тя замръзва на мястото си, ръцете ѝ, които се държаха за края на хамака, се вцепениха.

Изад гъстата оранжевочервена лиственица на необикновените растения се появи главата на някакво чудовище. Огромен, приказен дракон се промъкваше през хрусталака, като издигаше над върховете на дърветата своята ръбеста, свирепа глава, Кръгли, тъпи очи гледаха Галя. Под тези мътни очи се разтваряха и затваряха гигантски изкривени челюсти, които приличаха на широки криви саби. Чудовището се приближаваше до кораба, като повдигаше дърветата с лъскавото си жълтокафяво туловище. Изведнъж то се хвърли настрани. Всичко изчезна, само големите червено-листи дървета се полюляваха на екрана...

А може би нищо не беше изчезнало, може би Галя бе отпуснала изморената си глава, криейки се от страшното видение?

Присъни ли ѝ се? Нали сега на екрана на перископа няма нищо — даже червените дървета, всичко потъна във виолетов полумрак, странен и неестествен; само рядко пробягваха по него светли и тъмни вълни, неясни ивици.

Наистина ли Галя видя това чудовище или само така ѝ се е сторило? Девојката повдигна ръка и се учуди от непривичното усещане на тегловност.

Тя едва се усмихна, но веднага разбра, че погледът ѝ постоянно се връща към екрана на перископа: ами ако изведнъж се покаже онова чудовище? Не, екранът е празен. Само тъмни и светли ивици, както преди, пробягват по него. Какви ли са тези странни ивици?

В тишината Галя ясно чу стон. Тя се послуша. Как не си спомни веднага. Не си помисли за приятелите си. Ако някои от тях не е добре?

В полумрака тя различи фигурата на Сокол и Ван Лун. Двамата лежаха върху хамаците. Дали спят? Стонът идваше някъде от далеч, не от тук. Нима Николай Петрович?...

Девојката бързо разкопча токата на предпазните ремъци, които прикрепяха тялото към хамака, и скочи на пода. Колко е трудно изведнъж да се свикне с тегловността! С усилие, неуверено пристъпваше от крак на крак. Тялото ѝ, привикнало през време на

продължителното междупланетно пътешествие към безтегловност, към чудната лекота в движенията, сега беше непослушно, натежало, тромаво. По-скоро при Николай Петрович! По-скоро!

Тук в навигационната кабина беше малко по-светло. Галя Риждко с ужас видя, че Николай Петрович лежи настрана, праметнат през пулта за управление. Ръцете му безжизнено бяха увиснали. От време на време Николай Петрович тихо стенеше.

— Николай Петрович, Николай Петрович!

Галя внимателно докосна рамото му.

— Вода!... — съвсем тихичко простена той.

Напрягайки всичките си сили, Галя внимателно повдигна тежкото, отпуснато тяло на Риндин, и го постави в креслото. Главата на Николай Петрович безсилно падна на меката облегалка. Върху голямото му чело бе засъхнала кръв. Дълбок прорез го пресичаше от ляво на дясно. Галя гледаше с тревога бледото лице на Риндин. Но очите му леко се отвориха. Замъгленият поглед се спря на девойката:

— Вода!... Искам да пия!... — отново чу Галя. Тя се втурна към централната каюта. Водата в чашката от резервоара потече в обикновена струя, така, както течеше при земни условия. Галя нямаше време да се учудва на това. Тя бързаше много. Николай Петрович притисна чашката до устните си и с жадна глътка я изсуши.

Съзнанието на Риндин се връщаше постепенно — той започна да диша по-равномерно, по-дълбоко и вече не стенеше. Галя забеляза, че той напрегнато я гледа и се опитва да й каже нещо. Девойката разбра какво тревожеше Николай Петрович. И едва той започна: „А как...“

— Не се вълнувайте, Николай Петрович, всичко е наред. Всички са живи и здрави.

Тя се върна в централната кабина и видя, че Ван Лун беше излязъл от хамака.

— Другарю Ван Лун — бързо заговори Галя, — Николай Петрович е ранен, интересува се какво е станало с вас, с Вадим Сергеевич.

— Всичко е наред — чу гласа на Сокол, — само че съм изтощен, едва се движа.

— Мисля, че няма време за разговори — прекъсна го Ван Лун. — Трябва нещо да се предприеме. Да идем при Николай Петрович!

След няколко минути Риндин с отслабнал, но вече по-спокоен глас разказваше на другарите си за това, което му се беше случило.

Академикът нито за секунда не бе напуснал поста си до пулта за управление на кораба. В момента при кацането нещо го изхвърлило от креслото и го преметнало върху пулта. Някакъв лост ударил Николай Петрович по главата и го ранил. Кръвта рукнала по лицето му, но Риндин успял да изключи главния прекъсвач на електросистемата да не би при случаен натиск на лоста или копчетата на пулта, да направи беля. Астропланът през това време жестоко се премятал от една страна на друга. Като почувствувал след известно време, че корабът е престанал да се търкаля и се е спрял, Риндин поискал да се вдигне, но не можал. Обхванало го непреодолимо вцепеняване. След това сигурно е загубил съзнание...

— Но сега всичко е наред — се обади Галя Рижко.

Тя отстъпи една крачка и с тон на същински оратор тържествено заговори:

— Позволете да ви приветствувам, скъпи другари, с историческото събитие — първите хора пристигнаха на Венера! Незнайната планета, да си кажем правичката, ни прие малко негостоприемно. Но ние, разбира се, няма да обръщаме внимание на това. Аз трябва да изразя своето съжаление, че не ни посрещнаха нито делегации, нито отделни представители от населението на тази планета...

Тя изведнъж замълча като че ли поразена от нещо. Върху лицето на Галя се появи смущение.

— Какво се е случило Галя — попита без да се усмихне Николай Петрович. — Такова великолепно, тържествено начало... Ние чакаме продължение, другарю оратор!

Но на Галя не и беше до шеги. Тя си спомни за това, което ѝ се случи да види — наяве или на сън, тя не знаеше. Но безобразната глава на фантастичния дракон така ясно се бе запечатил в съзнанието ѝ, че девойката потрепери.

— Галя, не ви ли е добре? — загрижено попита Сокол. — Седнете! Успокойте се! Ние всички преживяхме твърде много през последното денонощно. Ей сегичка ще ви донеса вода...

— Благодаря, не искам — отговори Галя, като се овладя. — Благодаря, Вадим Сергеевич. Трябва да ви разкажа за нещо странно.

Когато Галя завърши, Сокол се осведоми:

— Вие уверени ли сте, че сте видели извити криви челюсти?

— Разбира се, сигурна съм! Това беше отвратителен дракон.

Сокол сви рамене:

— Животни с такива признаци са неизвестни на науката. Това, което вие, Галя, разказахте, не ми напомня за нито едно от съществата от юрския период.

— Ами, ако не е от юрския! — се намеси Ван Лун. — Позволявам си да се учудя. Палеонтологията не познава такъв дракон. Съгласен съм обаче палеонтологията това не е Венера. Защо да няма дракон на Венера?

— Аз не говорех за това — запротестира Сокол. — Аз казах само, че подобно животно няма сред гущерите, характерни за горския период. Няма и сред гигантските млекопитаещи.

— Защо? — настояваше Ван Лун.

— Главата, която така подробно описа Галя, може да принадлежи само на някой представител на насекомите. Да, не се учудвайте, именно за тях са характерни подобни извити челюсти.

— Значи, вие мислите, че това е насекомо — иронично полюбопитствува Ван Лун.

— Не съм казал такова нещо. Ако искате да знаете моето мнение, ще ви кажа следното: това не е било насекомо, но не е и гущер, а също не е млекопитаещо.

Сокол издържа ефектната пауза под нетърпеливите погледи на приятелите си и с насмешка завърши:

— Това е плод на буйната фантазия на нашата експанзивна Галя! Интересно съновидение, нищо повече. — Той продължаваше без да поглежда към страната на Галя Рижко, която го наблюдаваше с негодувание. — Разбира се, много е интересно да се проследи от психологическа гледна точка, как се пресъздава в представата на човек, потънал в неспокоен сън, фантастичен образ. Сигурно на Галя някога е направило силно впечатление видът на някакво насекомо през увеличително стъкло.

Значи Вадим Сергеевич е решил по-нататък да ѝ се присмива даже в такава обстановка? Добре. Галина Рижко не ще даде вид, че това я засяга. Ще видим кой е по-издръжлив! И Галя напълно независимо отговори:

— Не си спомням такъв случай и въобще не обичам насекомите. Сокол изпитателно я погледна.

— Следователно вие настоявате, че наистина сте видели такова чудовище? В анализите на науката новото откритие е направено от младата и талантлива...

Новата насмешлива реплика неочаквано прекъсна, този път без сянка на ирония, гласът на Ван Лун:

— Не трябва да се бърза, Вадим. Мога да прибавя от себе си. Страхувам се наистина да ви учудя, приятелю! Но на мен също ми се присъни този звяр. Заедно с Галя ни се присъни. Съвсем същият. Какво ще кажете? Интересно ли е?

Сега Сокол беше озадачен. Той с недоумение гледаше Ван Лун: „Не се ли шегува“.

Но сериозността на Ван Лун не предизвикваше никакви съмнения. И Вадим трябваше честно да си признае:

— Тогава аз просто не зная какво да ви кажа. Твърде странно, нали. Може би Николай Петрович ще каже мнението си?

Но Риндин само сви рамене:

— Какво мога да кажа аз, приятелю мой. Очевидно трябва да се съгласим, че чудовището не се е присънило на нашата Галя, ако го е видял и Ван Лун. Сега да се спори е безсмислено. Мога да направя само един извод: тук ни очакват още много изненади, много загадки, които ще трябва да разрешим. Но не е ли време да започнем работа? Ние нещо много се разприказвахме. Разбира се, сега не трябва да излизаме от астроплана. Отначало трябва да установим как дишат животните на Венера. Вадим, моля ви, изследвайте състава на въздуха. Ще можем ли безпрепятствено да излезем навън?

Ван Лун се приближи до Галя, ласкаво я прегърна за раменете и ѝ каза:

— Девойко, нищо не ви се е присънило. Този звяр беше зад стените на кораба. Наистина много прилича на дракон.

— Видяхте ли го? И как се промъкваше между дърветата!

— Да, видях го. Много съжалявам, че само на екрана. Но можеше да се провери с куршум. След това отново заспах. Предполагам много съм бил изморен.

— А какъв грамаден беше, видяхте ли? — настояваше Галя.

Но Ван Лун се отклони от по-нататъшен разговор:

— Николай Петрович каза, че още много неща ще видим. Мисля само едно: ще трябва здрави нерви и издръжливост. Ще отбележа, радвам се, че вие стреляте точно, девойко. За мен и за вас ще има работа. Да отидем да узнаем какво става с въздуха. Това е също много интересно и важно...

В централната каюта Сокол се бе навел над неголям апарат, извитите тръбички на който отиваха в стената. Автоматичната помпа вкарваше в опитните резервоари въздух под налягане чрез кранове, разположени отгоре, върху корпуса на астроплана. Геологът, съсредоточен в работата си, не погледна към влезлите Галя и Ван Лун.

Като видя, че Риндин превързва раната на челото си, Галя се затича към него:

— Дайте аз да ви превържа, Николай Петрович.

— По-тихо, Галя — спря я Риндин. — Ако желаете превържете ме, моля ви, защото самичък наистина ми е неудобно. Само да не пречим на Вадим: това изследване е много сериозно.

Впрочем, анализът на въздуха не отне много време. Галя едва успя да направи превръзката и Сокол изключи апарата. Той мълчаливо подаде на Риндин листче хартия с изводите си. Галя и Ван Лун насочиха нетърпеливи погледи към Николай Петрович. Но намръщеното лице на академика не предвещаваше радостни известия. Той препрочете редовете написани от Сокол още веднъж и погледна загрижено другарите си. Галя цялата се сви в тревожно очакване.

— Анализът, разбира се, е приблизителен — каза той накрая. — Детайлите ще уточним допълнително. Но, приятели мои, още сега е ясно едно: от астроплана може да се излиза само в скафандри! А ние разполагаме само с три... — Той замълча за малко, замисли се, прехапвайки устни, и каза в заключение: — По тези предварителни данни, в атмосферата на Венера има действително много въглена киселина. Не само някаква част от процента, както на Земята, а около цели петнадесет процента! И това ни поставя в много затруднени условия. За нас това е твърде много. Човек не може да диша такъв въздух.

Всички мълчаха.

Петнадесет процента въглена киселина!

— Може би това не е съвсем точно? — плахо, със скрита надежда, предположи Галя. — Може би трябва да се провери още

веднъж?

Никой не ѝ отговори, но и тя сама разбра, че въпросът ѝ е неуместен: нима би могъл да направи такава груба грешка при анализа опитният учен Сокол?...

Ван Лун сърдито измърмори:

— Аз мисля, че ние въпреки всичко ще извършим своята работа... — Той не завърши мисълта си и повдигна глава като че ли се ослушваше.

Всички наостриха уши.

Раздаде се глухо скърцане и някакво драскане по металическия корпус на кораба. Предната му част малко се приповдигна и отново застана на мястото си. Като че ли незнаен великан се опитваше да обърне кораба настрани. Корпусът на астроплана беше доста тежък и не се подаваше, въпреки че тласъците бяха доста осезаеми. Галя видя побледнялото лице на Сокол, намръщените вежди на Риндин. Ван Лун със сила притисна перилата до стената на каютата: той се оглеждаше като че ли търсеше нещо. И изведнъж Ван Лун мълчаливо посочи илюминатора. Галя погледна и като извика изненадана, хвана Риндин за ръката.

Неясна, мъглява сянка изцяло затули илюминатора, в който преди един миг се различаваха замъглените контури на непознати растения. След това сянката изчезна. Огромна лапа започна да драсна по дебелото стъкло. След секунда зад илюминатора се разля синкава светлина, колебаеща се и неясна. Тази светлина се приближаваше и усилваше.

Кръгли, като паници очи, зеленикави опулени очи на непознато животно, тъпо гледаха в илюминатора. Не се виждаше нищо друго освен тези очи и набръчканата голяма уста, заобиколена от твърди израстъци. Синкавата светлина излизаше именно от тези уста. Широко се разтваряха и затваряха криви зъбати челюсти, приличащи на изкривени саби.

Това продължи само няколко секунди. След туй всичко изчезна. Незнайното гигантско животно се скри във виолетовия полумрак зад илюминатора, в полумрака притаил в себе си тайната на загадъчния свят на Венера.

* * *

Двама човека в скафандри със закръглени отгоре прозрачни цилиндрични шлемове излязоха от външния люк на астроплана. След тях се вдигна лека металическа стълбичка и люкът веднага се затвори. Това бяха Риндин и Ван Лун. Първият носеше някакъв дълъг предмет, загънат в плат, вторият държеше в ръка къса автоматична пушка, на пояса му бе закачена малка кирка.

Николай Петрович пръв скочи от астроплана на земята — земята на Венера, на която никога не беше стъпвал човешки крак.

Странно, непривично утро ги посрещна на чуждата планета. Топлият, наситен с влага въздух напомняше оранжерия. Астропланът лежеше в планинска теснина.

Ван Лун внимателно огледа скалите. След нощното приключение с непознатото животно, той не се доверяваше на Венера. Кой знае, няма ли да се покаже иззад някоя скала някакво чудовище? Трябва да бъдат готови на всичко. Автоматичната пушка беше заредена, в нея имаше тридесет сигурни експлозивни куршума; електрически пистолет на хълбока под лявата ръка; две атомитни гранати на пояса; в джоба запасни пачки с патрони за пушката — Ван Лун беше готов за всякаква среща!

Риндин гледаше върховете на скалите, бавно плуващите по небето облаци. Ван Лун чу неговия развълнуван глас.

— Здравей, непознат свят! — тържествено каза академикът, като протегна ръце напред. — Здравей, Венера, планета на тайни и изненади! Ние дойдохме тук и ние ще открием твоите загадки, въпреки че ти ни посрещна негостоприемно!

Той се огледа. Неговата побеляла глава се виждаше добре под прозрачния шлем; от време на време изглеждаше като че няма никакъв шлем, а около главата се преливат само светли петна.

— Да, аз съм развълнуван, Ван — произнесе Риндин, като видя как внимателно го наблюдава Ван Лун. — Развълнуван съм от тази минута, която ние толкова дълго очаквахме, за която ние така упорито се готвехме години наред. Ние с вас сме първите хора на Венера! Ван, дайте израз на вашите чувства! Сега вашата сдържаност е неестествена! Хайде, Ван!

Ван Лун смутено разтвори ръце:

— Не умея, Николай Петрович — откровено си призна той. — Вътре има много, а отвън нищо. Отвътре кипи, отвън е спокойно.

... Вадим Сокол и Галя Рижко наблюдаваха двамата изследователи през страничните илюминатори на каютата. Те искрено завиждаха на Риндин и Ван Лун, особено Галя: на нея ѝ се искаше да излезе по-скоро от междупланетния кораб и да стъпи със собствените си крака на почвата на Венера. Но девойката разбираше, че именно на Николай Петрович Риндин, на ръководителя на експедицията, принадлежи честта пръв да изучи планетата. А Ван Лун беше задължен да придружава Риндин и да го пази. На астроплана имаше три скафандра, но Галя разбираше, че още един участник в първото излизане по непознатия свят на Венера би било излишен товар за Ван Лун, който би трябвало да охранява не един, а двама другари. На Вадим и Галя им оставаше само да чакат търпеливо своя ред, още повече, че Риндин преди излизането от кораба обнадеждащо каза:

— Вие сами разбирате, приятели, че не трябва всички да напускаме кораба, даже ако имахме четири изправни скафандри. Затова ви обещавам, че следващия път в астроплана ще остана сам, а вие всички ще отидете на пътешествие по Венера.

Това беше казано така приятелски, топло, че Галя и Сокол се примириха с необходимостта да останат в астроплана. Сега те не сваляха очи от Риндин и Ван Лун, които се изкачваха по склона на дефилето...

Николай Петрович неочаквано се спря. Той се наведе и с недоумение погледна под краката си.

— Случвало ли ви се е да видите подобно нещо? — изумено попита той.

— Не! — кратко отвърна Ван Лун, като отстъпи крачка назад.

Склонът пред тях беше покрит от безброй насекоми. Същества с най-разнообразна форма — дълги, къси, кръгли, плоски, с шест, десет и стотици крака, най-различна големина — от муха до исполински бръмбари-рогачи, се движеха в непрекъснат поток по долчинката, в края на която се отзоваха пътешествениците.

Той премина смело през живата река, като потъна в нея почти до коляно. Риндин го последва.

Високи дървета, приличащи на палми с широки и дълги като ветрила червени листа, пресякоха пътя им. Николай Петрович ги посочи на Ван Лун:

— Както виждате, Ван, Сокол беше прав като ни уверяваше, че на Венера ще срещнем растителност, която прилича на флората на нашия земен юрски период. Тези дървета наистина приличат на растителността на онази епоха.

— По отношение на животните не мога да споря, въпреки, че те имат оранжевочервен цвят — отговори Ван Лун. — Затова пък животните тук са други. Не такива, както ни обеща Вадим. Ето, ще обърна вниманието ви, чудесен образец!

Ръката на Ван Лун посочи някъде между стъблата на дърветата. В дебелиите блестящи нишки на огромната паяжина, която като гъста мрежа се простираше между две високи дървета, се намираще голям, тлъст, космат паяк. Той беше голям колкото човешка глава, ако не и повече. Паякът вече забеляза приближаващите се хора, неговите малки очички свирепо ги гледаха, дългите криви лапи възбудено опипваха паяжината, и не можеше да се разбере дали иска да избяга, изплашен от необичайните пришелци, или се готви да се хвърли върху им.

— Харесва ли ви това? — попита Ван Лун Риндин, като приготви за всеки случай пушката.

— Много противно същество — промърмори Николай Петрович. — Впрочем, Ван, срещата с този, както се изразихте, „чуден образец“, съвсем не опровергава предположенията на Вадим. Напълно възможно е паяците да са съществували и сред земните юрски животни. Нашите срещи още не разрушават теорията на Сокол, знаете...

— Позволете да ви попитам: как ви се струва това животно, което поглеждаше през нощта в илюминатора? — скромно, но с явна ирония, попита Ван Лун.

— За сега това е загадка — призна Риндин.

Наистина, нощният посетител с нищо не напомняше съществата от земния юрски период. Даже сам Сокол се съгласи с това.

— Погледнете — каква приятна компания! — възкликна Ван Лун, като се огледа. — Не, Николай Петрович, тук фауната е друга!

Изад голямата скала връхлетя срещу им облак крилати същества. Големи колкото длан насекоми се налепиха по шлемовете и скафандрите на пътешествениците. Ван Лун видя как те се извиват,

закачвайки се за скафандрите и се мъчат да ужилят дебелото стъкло на шлемовете, видя как се огъват остриите им жила, плъзгайки се по стъклото, как изпускат от жилата си капчици мътна жълтеникава течност.

Като махаше със свободната си ръка и пушката, бранейки се от досадните насекоми, Ван Лун излезе от сянката, която хвърляше скалата, на светлината. В същия миг насекомите отлетяха от него. Ван Лун се заинтересува от това явление. Той влезе отново в сянката на скалата и насекомите отново яростно се нахвърлиха върху него.

— Николай Петрович — извика Ван Лун на Риндин, който продължаваше да се отбранява от неуморимите крилати врагове, — елате тук, моля ви! Те не обичат светлината. Нападат само в сянка!

Той продемонстрира на Риндин още веднъж, как хищните животни се залепват за него в сянката и как изчезват незабавно, отлитайки от осветеното място.

— Интересен пример на страх от светлината у животните — каза в заключение Николай Петрович, който беше вече отишъл на светлината. — Добре, Ван, всичко това е добре... Но все пак как ще вървим по-нататък? Тук в прохода между скалите — тези яростни насекоми. Там между дърветата — паяк. А други проходи не виждам.

— Няма нищо страшно, Николай Петрович. Може да минем откъдето искате, насекомите не са страшни. Можем да не им обръщаме внимание. Скафандрите са здрави. Но между дърветата е по-близо. Мисля да сваля паяка и да минем оттам.

Той вдигна веднага автоматичната пушка.

— Почакайте за минутка, Ван — спря го Риндин. — Може би това е рядък екземпляр. Дайте да го снимам най-напред, а вие след това. Съгласен ли сте?

Той взе в ръце малък фотоапарат, закачен с каишки, и фотографира огромния паяк, който продължаваше да движи неспокойно лапите си.

— Сега го предоставям на вас, Ван!

Сух изстрел разкъса въздуха. Паякът подскочи и падна на земята. По-точно казано, падна не паякът, а отделни парчета от неговото тяло, Ван забрави, че пушката му е заредена с експлозивни куршуми. Сътресението на въздуха разкъса паяжината и тя на дълги кичури увисна от дърветата, откривайки проход.

Пътят беше свободен. След няколко минути двамата пътешественика стояха на върха на скалата, която от самото начало бе избрана от Николай Петрович.

Широка панорама се откри пред погледа им.

Междупланетният кораб лежеше в дълбокото тясно дефиле, което приличаше на корито на отдавна пресъхнала река; тук-там то бе осеяно с големи камъни, очевидно донесени тук от водата. Но ако тук е протичала река, то вероятно това е било много отдавна, тъй като дефилето беше обрасло с дървета, които приличаха едновременно и на палми, и на гигантски папрати. Странни, необикновени дървета! Някои от тях издигаха към небето своите четиридесет-петдесетметрови червени ветрилообразни корони, други, напротив бяха изкривени и ниски, като че ли пълзяха по почвата, обвивайки наоколо скалите...

Николай Петрович Риндин съкрушено поклати глава:

— На неудачно място е попаднал нашият астроплан. Как ще се измъкнем от тук? Нали астропланът е затънал така, че няма да му помогнат даже и колелата — те не могат да тръгнат по големите камъни. А да се стартира с помощта на ракетни двигатели направо от това тясно дефиле е също невъзможно. Да, ние сме избрали явно неудачно място за кацване.

— Извинете, Николай Петрович, но аз не си спомням, да сме го избирали — невъзмутимо се обади Ван Лун. — Още е много рано да мислим за старт от Венера.

— Но все пак ще трябва да помислим за това.

— Без съмнение, Николай Петрович. Ще помислим. Има време.

— Как ви се струва, Ван, другарите дали ни виждат тук?

Ван се усмихна:

— Ние виждаме астроплана. Значи, те също ни виждат. — Той махна ръка за поздрав към астроплана, който слабо пробляскваше в дълбочината на дефилето.

В действителност Вадим Сокол и Галя Рижко видяха всичко. Само за няколко минути Риндин и Ван Лун изчезнаха от погледа им — тогава, когато в сянката ожесточените хищни насекоми нападнаха хората в скафандри. След това Сокол и Галя видяха как Ван Лун стреляше в някаква цел.

— Ето, Ван получи дългоочакваното удоволствие — весело, макар и с нотка завист в гласа, каза Вадим. — Вече ловува!

— Ван е щастливец — се обади Галя, която жадно гледаше илюминатора. — Ами ако изведнъж застреля нещо прилично на елен или даже на заек? Какъв вкусен обяд ще ви приготвя тогава! Ох, как са ми омръзнали консервите и замразеното месо!

— Не вярвам — песимистично възрази Сокол. — Нито еленът, нито заекът са се срещали във фауната на юрския период. Вие знаете това добре, Галя.

— Нека тогава да бъде младичък игуондончик. Спомняте ли си какво ми казвахте някога на земята: „Ще изпържим филе от млад игуондон“?

Сокол махна с ръка:

— Още дълго ли ще ми напомняте това, което ви казвах на шега? Ех, какъв характер имате, Галя! Макар че... кой знае, може би игуондоните са добри за ядене, този въпрос не е разработен от палеонтологията. Собствено казано, тук няма нищо невероятно... Но те вече започнаха, Галя, погледнете!...

... Силуетите на Риндин и Ван Лун, които се бяха издигнали до самия връх на скалата, ясно се открояваха на светлия фон на небето. Ван Лун размахваше кирката си, като удряше по скалата, а Николай Петрович, коленичил, правеше с ръцете някакви странни движения. След няколко минути на върха на скалата се издигна неголям стълб.

— Какво правят, Вадим Сергеевич? — нетърпеливо попита Галя, като се прилепи до илюминатора.

— А вие погледнете в бинокъла — посъветва я Сокол.

Двадесеткратният бинокъл позволи на Галя да мине без понататъшни разпитвания — върхът на скалата ѝ се стори, че се приближи до стъклото на илюминатора. Николай Петрович придържаше с ръце стълба и разправяше нещо оживено на Ван Лун, който обтягаше тънки металически въжета, закрепвайки краищата им за забитите в скалата блестящи скоби.

След това Галя с учудване забеляза, че металическият стълб порасна почти два пъти. И отново Ван Лун, като хващаше спускащите се от стълба въжета, започна да ги опъва в страни и да ги укрепва...

Вертикалният стълб растеше пред очите ѝ — той извисяваше нагоре като далекоглед едно коляно след друго, тръбата растеше,

издигаше се нагоре, като ставаше все по-тънка и по-тънка.

Само за миг Галя премести поглед върху тъмновиолетовия облак, който забулваше небето, и от гърдите ѝ се изтръгна неволно възклицание. Над тънкия стълб като че ли трептяха езиците на два пламъка — това бяха ярко червени флагове.

Над тях в небето плаваха чужди облаци, наоколо се разливаше оранжевочервеното море от чудната растителност на непознатата планета, но флаговете се рееха победоносно в този нов свят, където прелетяха смелите пратеници на Земята.

Тържествено и неподвижно като почетен караул, застанаха до знамената Риндин и Ван Лун.

[1] Хамак — люлка, изплетена от въжета. ↑

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, броеве
11-12/1961 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.